

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 376/2542

พนักงานอัยการ ประจำศาล แขวง นครราชสีมาโจทก์ บริษัท เกริกเกียรติเอ็นเทอร์ไพรส์ จำกัดผู้ร้อง นาย ริต ยอดทองกลางจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ, ป.อ. มาตรา 33

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด การให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของผู้ร้องหลังจากผู้ร้องให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางไปแล้วผู้เช่าซื้อเป็นผู้ครอบครองใช้สอยรถจักรยานยนต์ดังกล่าวผู้ร้องไม่อาจทราบได้ว่าจำเลยซึ่งเป็นลูกเลี้ยงของผู้เช่าซื้อจะเอารถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้กระทำความผิดเมื่อใดทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ร้องมีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการกระทำความผิดของจำเลย จึงน่าเชื่อว่าผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด และที่ผู้ร้องไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อหลังจากทราบว่าจำเลยนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้กระทำความผิดจะถือว่าผู้ร้องทำไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นอันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหาได้ไม่ เพราะกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริตเมื่อรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นกรรมสิทธิของผู้ร้องการยื่นคำร้องขอคืนของกลางก็เพื่อประโยชน์ของผู้ร้องเองดังนี้ผู้ร้องย่อมมีสิทธิร้องขอให้ศาลสั่งคืนของกลางแก่ผู้ร้องได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานแข่งรถในทางตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, 160 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลย และริบรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน นครราชสีมา 4ก-6687 ของกลางผู้ร้องยื่นคำร้องว่า รถจักรยานยนต์ของกลางที่ศาลสั่งริบเป็นของผู้ร้อง แต่ให้นายยุ่ง รสสุนทร บิดาจำเลยเป็นผู้ครอบครองจำเลยถือว่าวิสาชนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้โดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ครอบครอง ผู้ร้องและผู้ครอบครองมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย ขอให้สั่งคืนรถจักรยานยนต์ของกลางแก่ผู้ร้องโจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า ผู้ร้องไม่ใช่เจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางและผู้ร้องมีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่าผู้ร้องรู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดของจำเลยหรือไม่เห็นว่า ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด การให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของผู้ร้องตามหนังสือรับรองสำนักงานทะเบียน หันส่วนบริษัทจังหวัดนครราชสีมาเอกสารหมายเลข ร.1 หลังจากผู้ร้องให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางไปแล้ว ผู้เช่าซื้อเป็นผู้ครอบครองใช้สอยรถจักรยานยนต์ดังกล่าว ผู้ร้องไม่อาจทราบได้ว่าจำเลยซึ่งเป็นลูกเลี้ยงของผู้เช่าซื้อจะเอารถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้กระทำความผิดเมื่อใดทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ร้องมีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการกระทำความผิดของจำเลย จึงน่าเชื่อว่าผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด และที่ผู้

ร้องไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อหลังจากทราบว่าง่ายนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้
กระทำความผิด จะถือว่าผู้ร้องทำไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นอันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหาได้ไม่
เพราะกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต เมื่อรถจักรยานยนต์
ของกลางเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง การยื่นคำร้องขอคืนของกลางจึงน่าเชื่อว่าเป็นไป
เพื่อประโยชน์ของผู้ร้องเองผู้ร้องย่อมมีสิทธิร้องขอให้ศาลสั่งคืนของกลางแก่ผู้ร้องได้พิพากษากลับ
ให้คืนรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียนนครราชสีมา 4ก-6687 ของกลางแก่ผู้ร้อง

องค์คณะ

ชาญชัย ลิขิตจิตถะ · เรียงไถ่ สุนทรนนท์ · ขวเลิศ โสภณวัต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/376/2542>